

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
רוב איתן

עורך כיתוב:
כילבו קשת

כתב בכיר:
אלי הכהן

חבר המערכת:
עורך תכנית:
אחרון צור

צלם המערכת:
אריה קרו

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טל 26785
ת.ד. 136. מוטל למברקים: "עולמפרסט"
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239.
ההפצה: דוד טופל ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה:

רוב איתן

עורך כיתוב:

כילבו קשת

כתב בכיר:

אלי הכהן

חברי המערכת:

עורך תכנית:
אחרון צור

צלם המערכת:
אריה קרו

חבר המערכת:

מנשה כרדיין, שיעי גלור, לילי גלילי, דוד הורוויץ, רותי ורר, אברהם הרשון, עטאלה מנצור, אלכס מסיס, אביבה סטן, עמוס קינן, שלמה כרדי.

העתון הנקרא ביומנו במדינה

מכתבים נועמים של אנשי ההגנה, שהצביעו בגאון על העובדה שהמדובר בתמ"ת (ת"ת) מקלע-תוצרת) טגן, שכבר אז יוצר על-ידי ההגנה. אחרי שהוכיח הגיע לסימום בא לפתע עוד מכתב קטן. איש אצל אלמוני, שחתם בשם "אליס", הודיע שהכל טעו: היה זה זקאק תת-מקלע שמיים, ושק הצנחנים הגרמני הוא צדק. אותו "אליס" צירף רשימה למור הירוקים, בו הודיע שהוא אוהב את "מפקדי האמצים" ואת "שירי הארץ ומחולותיה".

★ ★ ★

אחרי שיקול נוסף, פסלנו את הבדיחות של תש"ח, שהופיעו תחת הכותרת "עולמנו

שני צעירים ובקבוק, 1948

זה הקטן, ושוקניהן לא היו קצרים יותר מזקני הלוחמים עצמם. שתי אופייניות: אומר הודני: "אלפים שנה חיכינו למדינה יהודית, וזקאק לי זה היה צריך לקרות!" ובבקר דוד בן-גוריון בבית-משוגעים, קראו כל החולים במקלה, לפי הוראות הרופאים: "יחי בן-גוריון!" רק איש אחד שתק. כששאלו ביגלי לפשר שתוקתו, השיב האישי: "אני לא משוגע. באתי היום לתקן את הברזים."

לילי גלילי

מכתבים

הוא, מאחר שגילונותיכם הראשונים הרניו זוני, נישתכם הנעזות מדי, לבעות הפסתנים לטיש, לא נראתה לי. עוד טרי היה בזכרוננו זכר חברי הרבים שנפלו וזכר מפעי אני בחיילי קרבי. אכן, אל שרשיה העסוקים של

אמונת האיש האמור
אחת לעשור ארשה לעצמי להשתפר מעט, מאחר ובקורא מושבע לא הרביתי להטרידכם עד כה. לא התמתי בייעו כמנוני על העולם

כעיה זו לא ירדתי אז. דיעותיכם על היר מרחב ועל מקומנו אנו בו הינו כיום נחלת רבים וטובים והרי, אם כי אצל לאמר שאתם הינכם אבות ועינות אלה, הנה רב הלככם בניושים ובהבחרתם.

אם מתעניינים אתם ברקעו של הכותב אולי כן, הנה איש הדור שלפני חש"ח. פשוט רגילי אני: חבר מחתרתי בגיל 14, לאחר מכן אכזבה, צבא בריטי, שוב מחתרת, מאמר בבתיכאל, חייל קרבי בעה"ל, פעילות קלות פה ושם, ולבסוף אדם אפור בכל ימות הדי שנה, החי על יגיע כפיו ומפרנס את מישי פחתו. אחד מרבים.

מאמין אני שאין החיים האפורים, העבי שוויים, חיים ללא תלפית. מובטחני שבי התעורר היזמה מאיוה עד שהוא, למעשה רב וגואל, אותה יומה שאברה לקברניטי המדינה, עוד יעשה ודורנו גדולות ונצורות. מיטעו כד עוסק אני בהתרגשות אחר מאבקים לביעור התייתות ולשינוי ערכיו כללי כי מדינותנו בכלל, ובזו המרחבת בפרט, ובינתיים חיים אנו, אנשי, הדור האבוד, על זכרונותינו, כשופרים על נחלת שלא תכבה בבוא השעה הגדולה, אסיים עתה, בהבטחה, בלי נר, שלא אשוב להטרידכם עד מחצית היום.

שלמה נזר, תל-אביב

דור המרד

לא אתה הסתמכתם באמריכם על ה אמרה: "אמור לי מי הם ידידי ואומר לך מי אתה". מיטעו מה נשכחה אמרה זו מכם, בעת שמיטעו כנכם דור המרד של תנועת החרות. לכם, עלתם הפוקיע בפה מלא ובעצק את דיכויו של העם האלגיירי בידי השלטון הצרפתי, צריכה להיות ברורה בהחלט ותו חו של סוספל, מושל אלגייריה לשעבר, דומני שביקורו של סוספל בארצנו, כאורה הבנם של חרות, חוסר אף התוכן הפוליטי והסוציאלי האמיתי של תנועה זו.

שוקה פורת, תל-אביב

סוספל ויהא את העבא הצרפתי באלגייריה עם לוחמי החופש העבריים. אם יש מקום להשוואה הרי קיים רק הבדל קיצוני. הי צרפתים אינם כיום לוחמי חופש, כי אם לוחמים בחופש הארץ, הם ממלאים באלגייריה אותו הפקיד שמילוא הבריטים בי ארץ, ואילו המורדים האלגיירים ממלאים את תפקיד הלוחמים העבריים. השוואת לוחמי החופש העבריים לצבא השייבו הצרפתי אינה נא אלא סמל של הרפה.

אילאס מועמר, ירושלים

מדוע הצטמצמתם כל כך בתיאור תולדות המרד. הן לאפים רבים, ובעיקר בני נוער, היה זה יעור מאלף ונדיר בהיסטוריה ה אמיתית. לבוא היום בוא תצא האמת התיס-טורית וקרא לא ירע אף הלככם אתם, נושאי נכ המהפכה הקטנה.

מורה, חיפה

התעניינתי לקרוא את מאמרו של העורך (העולם הזה 1071) בדבר דור המרד. תרשו לי להוסיף מספר מילים, שיאירו עובדות מסוימות שהניחו חושש כי אינן מוארות די צרכן. בשנות המאבק שימשתי כמפקד תא ומ"כ) בחטיבה הוחרמת של לח"י. הייתי מאוד עציר, אך ויתכן שלא הייתי ראוי לאיצטלה זו של מפקד תא. זכורני כי כזמן המצב הצבאי בשנת 1947, התרכזנו בצדף אחד בנהי-שאנן. אסף אותנו ראש לשכת ה"הדרכה (אחד האחים סובול, שהיו מבוקשים על-ידי הבולשת) ואמר לנו שמתחלחלת שיי חות כבד איתוד בין אצ"ל ולח"י. דרשות האצ"ל היו אז: הכרה בז'בוטנסקי כמחולל המרד, איחוד צבאי מלא וכו'. שמחנו אז מאוד. רובנו היינו עצירים, שהצטרפו ל מאבק לא מתוך שיקולים מפלגתיים אלא לאומיים בלבד, ומאוד רצינו במאבק משותף ובאיחוד כל הכוחות. אך לדאבוננו האיתוד לא התבצע. בכודי סודות נרמו שמישהו לא רצה לנגן כינור שני באיחוד הכוחות. העורך כותב שהלח"י התנפץ לרסיסים נכון! מדוע? הרכבו של הלח"י היה שונה מהרכבו של האצ"ל. בלח"י שרתו החל מהי נוער הלאומי הזעיר-בורגני וכלה במיעוט קומוניסטי. הקומוניסטים התחילו בחתירות ואינטריגות, ונרמו לפרילונ בלח"י עוד לפני הפירוק הרשמי. לעצרי, נתפס לאידאולוגיה סוציאליסטית רוב רובה של צמרת הלח"י. אילו הן הן הן הן הן לא היה מתפרק הלח"י. תנועת החירות, על כל השלילי שבה, דואגת ללוחמי הלח"י לשעבר יותר מכל נוף אחר. אינני חבר בתנועה זו, אך אין להי מנע מהערכה זו. מאוד התאכזבתי, לכו, ש מהיני הלח"י נמנעו מלשתף פעולה בכנס דור המרד. הוחמצה הורמנות להופעה פומי בית של יורשי יאיר, רוב רובנו, צעדנו אל מוניים בין שאר לוחמי האצ"ל. אינני יכול לחתום ביטמי המלא, מפני שאני במדים גם כעת.

מפקד נמוך לשעבר, תל-אביב

נף שער הגיא

אינכם חייבים הפסיכם לפעולות וערת ה עשור, אולם אין גם כל הצדקה ש"אשימו את הועדה שהיא בימה מחדש את המכו ניות שבשערי-הגיא. בתור אדם הנוסע לעיתים תכופות בדרך תל-אביב-ירושלים, לא הרגשתי שמצנו של המכונית שונה או שנוספו סכנויות. ואילו פעולת הבעיבה היא פעולה היבנית. הצבע החום מתאים בהחלט לצבעו המבטי של המכוניות — חלודה.

דודר מוסקוביץ, ירושלים

הקורא מוסקוביץ היה עסוק כנראה בעלותו לירושלים בהסתכלות בנופים אחרים. אנשים, הנוסעים גם הם תכופות לירושלים, ראו את פעולת הביום.

ז'אן ריע זאת

אם נכון הדבר, שהשיר של העצירה וי ארבעה בחורים זקופים בתורו הוא "שיר מיוחד המוקדש לבנות הנח"ל", כפי שצייתתם

בכתבתכם על המחשבות בעצרה (העולם הזה 1070), הרי מביח הדבר כי זאב ז'בוטנסקי היה אמנם נביא. כבר בתחילת ה מאה העשירים דעל ז'בוטנסקי, כי תחייתה לנו בנות נח"ל. אהרת כיצד יכול היה הישיר להופיע בכפרו "המישתה"?

עמנואל פרת, אילת

כתב מעריב באילת צודק. אולם בכתבה לא נאמר כי הישיר חובר במיוחד עבור בנות הנח"ל, אלא כי הושר במיוחד להן.

הללי הזקן

זה ידמה במקצה למשה רבנו בלי עורת המאפר, בכתבה על הסרטת כן חור (העולם הזה 1072), הוא במקרה סבי. כתבתם שיטמו הללי בעוד שישמו הוא הללי. טעות מעין זו סילפה את דמותו של משה רבנו. אגב, סבי, שזו לו הפעם השנייה בחייו בה הוא רואה את עצמו לא דרד ראי, התרגש למר אה תמונתו בעתון. "עשיו אינך יכול להיגר שאלו לי מקום בהיסטוריה", אמר לי בבת הצחק האופינית לו.

יצחק הללי, ירושלים

בתור אחד האנשים שהיה גם הוא, כמו כתבתם, ניצב בתמונה ההיסטורית שצולמה עבור הסרט באיחור, אינני יכול להסכים לדעתכם כי הדיכוי בכשלון ההיסטורית נעוצה בהתי נהנות הקהל. הקהל היה דואק ממושע ונכון למלא כל מה שיאמרו לו. אולם החזיון אותו הרבה ישעות שימש עד שיבאו המסרטים, וגם אחר כך קשה היה להבין מה בעצם רוצים מאיתנו. ראיתי כבר כמה סרטים עם תמונות המוניות, ומתכונן שרשימתי לי אני סבור שהמבאים הרשולו בעבודתם, כי השבם שייש להם ענין עם שחננים מסצועים. יעקב שנינוב, ירושלים

כל הכבוד לנסיונו המקצועי של הקורא ניי טנוב. הוא מתבקש לשלוח את כתובתו המלאה, כדי שהבמאי ההוליוודי יבוא אליו להשתלמות.

הטרמפ עינה ביוקר

כתובת על מכתבו של רב"ם ריינר (העו 1071) בענין הטרמפים, הנני להי עיר: לצעורי, ולצעור רבים כמנוני, אינני יכול לאסוף חיליים בכבושים, בגלל סיבה אחת ויחידה — והיא: שאין לי ביטוח מיוחד לטרמפיסטים. עד כמה שאני זוכר ניתן לענין זה ביטוח גם בעתונכם, שאחד הקצינים התנצל בפני הטרמפיסטים שלו שלא יוכל לאספם בעתיד, בגלל אותה סיבה, אחרי שגודע לרשימה מסוימת שלקחה עמה פרמפיסטים נרשע לשלם לה מיצויים כשי אורעה לה תאונה. ידועים לי עוד מקרים שטרמפיסטים הגישו את הנחה למשפט, וקיבלו פיצויים באלפי לירות.

לפתרון הבעיה הייתי מיעד להייליס לר ריש מהממונים עליהם לסדר ביטוח אופוטמי לכל אנשי העבא הנעים בכבושים. רק אז היו יכולים לקנות שרוב רובו של צבור הנהנים היה נעצר כדי לאספם. עד אז נישאר לי רק לבקש את פליחתם.

בעל מכונית 5154, חיפה

המושב הקבוע

אני יכול להבין את עמרו חופש הביטוי בעתונכם, אבל הרבי בין רותי ולילי גלילי חורג גם מנבולות אלה. אם שתי הנבירות הללו רוצות לתלוש אחת לשנייה את ה שיער, ועשו זאת במחילה מכבודו על מצע אחר, מלבד דפי העולם הזה.

דוד שינמן, חיפה

... גבירותי, לפעם כבוד האישה, הפסיקו! נורמה בלוי, ירושלים

... ובאיוה נימוס הן נועצות סבינים אחת בכב השניה ממש תענוג.

אליהו ניר, יפו

אני בהחלט מצדד בעצתו של הקורא אביה (העולם הזה 1072), אשר יעל לעורר שירביץ קצת חוכמה ותבונה בשתי הנבירות, על-ידי כמה מכות במקום שטובש הקבוע. ואם מצפוני של העורך הנכבד אינו מרשה לו לרדת כל כך נמור, הריני טוכן להתעלות לפיסנת ההתנבנות.

ירוחם שליין, חיפה

עילם הדממה והמתח

אלוהים אדירים! איר יש לכתרי משק גדות (העולם הזה 1071) עצבים לראות כרט, בערב אותו יום בו חטפו הפזזה כה קשה, כאילו לא היה בר? יצחק שמואלי, תל-אביב

לוא היה הקורא שמואלי נתון גם הוא בהפגזה כה רועשת, היה מוצא נוחס בסרט כמו עולם הדממה שהוצג בגדות. התפלאתי לקרוא את המורעה המשוונה, אשר כביכול תלו חברי משק גדות ובה הם ספקשים מהילדים לקרוא את ההגרה לאם. עד כמה שידוע לי אין עדיין בנדות ילדים הפסולים לקרוא את ההגרה.

משה עזרם, צפת

מרב מתיחות החליף הכתב את גדות ב חזולתא.

תקוות השיטטים

תצייתכם על הפילוג בשורות שופטי ה כדורסל (העולם הזה 1070) התאמתה עוד לפני פרסומה. באסיפה סטורה של אנדרון הוחלט לרוש אוסונומיה ארגונית, כדי לה מע מעלהית שופטים להתרועעות בין עסקני הפועל ומכבי בתל-אביב. שיגור שני ה שופטים לקורס השופטים הבינלאומי היה רק הקש ששבר את נב הנפל. גם השערוריות להן התנבאם, כבר ארעו. איננו שמחים בעבודת אלה ומקיים שבמהרה נובל לשבו ולשרת בלאמנות, כפי שעשינו בעבר, את קבוצות הכדורסל מתל-מונר עד ברעם.

ז'אלעד, קרית-חיים

העולם הזה מצטרף לתקוותי של הקורא אלעד, מזכיר איגוד שופטי הכדורסל במחוז הצפון.